

Ιεραποδημία στην Αμερική Αρχιμανδρίτου Σαράντη Σαράντου

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ξαναγράφουμε από την πολύ μακρινή Αριζόνα για την Αριζόνα, μολονότι μικρή παρέα Ελλήνων νέων θεολόγων μας ειρωνεύτηκαν, όταν μετά από προηγούμενή μας επίσκεψη, γράφαμε με ενθουσιασμό τις λαμπρές εντυπώσεις μας. Υποθέτω ότι, επειδή είναι σύγχρονοι νέοι, εν τω μεταξύ θα πληροφορήθηκαν ότι η Αριζόνα, δηλαδή το μοναστήρι του Αγίου Αντωνίου, του Γέροντος Εφραίμ, είναι το δεύτερο μέρος της Αμερικής σε επισκεψιμότητα μετά το ξακουστό φαράγγι Grand Canyon (ένα από τα θαύματα της Αμερικανικής φύσης).

Να είναι ευλογημένοι οι νέοι αυτοί!

Από το αεροδρόμιο «Φοίνιξ» μας παρέλαβε ένας νέος μοναχός της ιεράς Μονής, ο π. Αντώνιος. Τεράστια πόλη ο «Φοίνιξ».

Πέντε εκατομμύρια κάτοικοι σε έκταση τουλάχιστον τετραπλάσια των Αθηνών. Λίγη βλάστηση καθότι βρίσκεται στις παρυφές της ερήμου της Αριζόνας. Πλατεία

η λεωφόρος με έξι λωρίδες. Μετά από μια ώρα φθάσαμε στην ιερά Μονή.

Ωραιότατη είσοδος χωρίς σιδερένια η ξύλινη πόρτα ασφαλείας. Ένα μικρό στηθαίο που το ύψος του φθάνει στο στήθος σου χωρίζει την ιερά Μονή από την υπόλοιπη γύρω έρημο. Όταν ο άγιος Γέροντας, ο π. Εφραίμ ανίχνευε την περιοχή, φθάνοντας στο συγκεκριμένο σημείο ακούγονταν κωδωνοκρουσίες σαν της ιεράς Μονής Φιλοθέου του Αγίου Όρους. Τις άκουσε και ο συνοδός του, γηραιός π. Αντώνιος. Κατάλαβαν ότι άνωθεν σημείο τους υπεδείκνυε τον τόπο που θα στηνόταν το μοναστήρι. Με ειδικές προσευχές του αγίου Γέροντος μετά από γαιώτρηση βρέθηκε νερό.

Με τις ευχές του αγίου Γέροντος ο άνυδρος κατάξερους και γεμάτος κάκτους τόπος έγινε όαση. Οι κάκτοι έγιναν τα επιβλητικά όρια εντός των οποίων σπάρθηκαν, φύτευσαν, άνθισαν και καρποφόρησαν ελιές, πορτοκαλιές, γκρέϊπ φρουτ, μήλα γκόλντεν, μπανάνες, ζαρζαβατικά, φυσιτικές και διάφορα άλλα καλλωπιστικά λουλούδια διαφόρων χρωμάτων και ποικιλιών.

Αφού περάσουμε την απλή πέτρινη είσοδο, το αρχονταρίκι, ένα ευρύχωρο ξύλινο κίосκι σε ξεκουράζει με τη σκία του, το δροσερό νερό και το λουκούμι που σου προσφέρει ευγενικά ο π. Μάρκελλος με τα καλά Ελληνικά του.

Ένας μοναχός από το αρχονταρίκι σε συνοδεύει στα πολύ κοντινά δροσερά δωμάτια σε προκατασκευασμένα σπιτάκια, χαμηλά, ταπεινά και συμβατά με το περιβάλλον της ερήμου.

Στο κέντρο του πολύ ευρύχωρου συγκροτήματος μπροστά σου, το καθολικό, ο Άγιος Αντώνιος. Καθόλου επιβλητικός, συγκαταβαίνει στο ύψος μας, στον κόπο μας, στη ζέστη, στον πόνο μας, στη δίψα της άνυδρης, πληγωμένης και ματωμένης ψυχής μας. Στην απλή είσοδό του δυό πέτρινα λιοντάρια σου θυμίζουν εύκολα το τροπάριο της Μ. Παρασκευής «... εκοιμήθης ως λέων...» και αμέσως αισιοδοξείς συνειρμικά υποθέτοντας ότι μπορεί να συμβεί και σε σένα το του ιερού Χρυσοστόμου. Ο Άγιος Ιωάννης ευλογώντας για τελευταία φορά τους κοινωνημένους πιστούς, τους έλεγε: Ξέρετε πως σας βλέπω τώρα; Ως λέοντα πυρ πνέοντα (σαν λιοντάρια που σκορπίζετε από τα ρουθούνια σας φωτιά), το πυρ της θεότητας, την άκτιστη Χάρη του εν Τριάδι Θεού.

Ο ναός εσωτερικά σου δίνει την αίσθηση ότι φιλοξενείσαι στο πιο οικείο και φιλικό σπίτι. Δεν αισθάνεσαι χαμένος στο χάος μεγαλειωδών διαστάσεων οίκου του Θεού πελώριου, ασύλληπτου, απρόσιτου. Σε έχει προκαταλάβει και η διακριτικά φιλική και ευπροσήγορη υποδοχή του μικροσκοπικού αγίου Γέροντος, ο οποίος εξ αρχής σε ξεναγεί δι' ευχών του στο θείο χώρο της μοναδικής ορθοδόξου λατρείας μας.

Ο πρόναος, με την εικόνα του Μ. Αντωνίου απλά και μυστικά σε εισάγει στον

άνετο, χαρούμενο, φωτεινό κυρίως ναό. Αμέσως ελκύει το βλέμμα σου το πέτρινο επιχρυσωμένο τέμπλο με τις εξαιρετικές μεγάλες αγιογραφίες. Λίγο πιο πριν μπροστά σου δύο μεγάλα προσκυνητάρια, δεξιά του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, καθημένου ως Αρχιερέως με την αρχιερατική Του στολή σε ανάλογο πεποικιλμένο θρόνο και αριστερά της αρχόντισσας Παναγίας της Αριζονίτισσας, βαστάζουσας τον Κύριο, όχι βρέφος, αλλά σχηματισμένο παλληκαράκι. Ασημένια όχι βαρειά καλύμματα στολίζουν τα περιθώρια της εικόνας. Το πρόσωπο της Αριζονίτισσας σοβαρό και χαρήεν εκφράζει τη θεία πληρότητα της Παναγίας Μητέρας αλληλοπεριχωρούμενης με Τον σαφώς ακτινοβολούντα Υιό και Θεό της.

Εμείς οι προσκυνητές έχουμε τις πρώτες εντυπώσεις μας από τον ιερό Ναό και τις πρώτες εμπειρίες μας μέσα στο σκοτάδι. Τα μεσάνυχτα, στη 1 η ώρα αρχίζει η πρωϊνή ακολουθία.

Δώδεκα και σαρανταπέντε τα μεσάνυχτα ανοίγει η πόρτα του μικρού αξιοπρεπούς διαμερίσματος, στο οποίο μας φιλοξενούσαν στην ιερά Μονή. Ακούγεται η φωνή του νεαρού μοναχού π. Νεκταρίου. Μας φωνάζει: Father Sarantis, get up! Father Gregorios, get up! Father Abraam, get up! Παπά... Εκκλησία. Διαπιστώνει ότι ξυπνήσαμε, βάζει μετάνοια στους ιερείς και απέρχεται για να συνεχίσει το διακόνημά του ξυπνώντας και καλώντας τους προσκυνητές στο ναό.

Ο άγιος Γέροντας Εφραίμ έχει πριν από λίγα λεπτά καταλάβει τη θέση του κοντά στο δεξιό αναλόγιο. Ένας ένας οι προσκυνητές και οι προσκυνητρίες αφού κατά το τυπικό, ασπαζόμαστε τις ιερές εικόνες, καταλήγουμε στην έμπυχη εικόνα, ασπαζόμενοι ευλαβικά το λιπόσαρκο χέρι του μικρόσωμου αγίου Γέροντος π. Εφραίμ, ενώ τον ακούμε ψιθυριστά να λέγει «Κύριε Ιησού Χριστέ ... ελέησόν με».

Οι σαρανταπέντε - πενήντα μοναχοί και ιερείς καταλαμβάνουν τα μπροστινά και πλαϊνά στασίδια του μισού εμπρόσθιου ναού. Οι άλλοι εκατό περίπου η διπλάσιοι επισκέπτες τακτοποιούνται στα στασίδια στο άλλο μισό οπίσθιο μέρος του ναού. Όλοι έχουν δυνατότητα θέας των ιερών εικόνων του τέμπλου, των προσκυνηταριών και των αναλογίων. Κίονες δεν υπάρχουν στο μέσον για να εμποδίζουν τη θέα των δρωμένων και το άκουσμα των ψαλλομένων.

Ο ναός σκοτεινός φωτίζεται μόνο με τα τέσσερα καντήλια δεξιά της Ωραίας Πύλης και τα τέσσερα αριστερά μαζί με τα καντήλάκια των λοιπών προσκυνηταριών κρεμασμένων μπροστά στις ολοζώντανες, έτοιμες να σου μιλήσουν άγιες εικόνες. Κάποια κεράκια εναλλάξ φωτίζουν τα αναλόγια τόσο, όσο να βλέπουν τα ιερά βιβλία και να ψέλνουν οι μοναχοί ψάλτες.

Στη μία η ώρα ακριβώς αρχίζει το μεσονυκτικό τελούμενο στο οπίσθιο μέρος του ναού εκεί που στέκονται οι προσκυνητές, άνδρες, γυναίκες και παιδιά. Αγιορείτικο

κατανυκτικό περιβάλλον. Καθημερινά διακόσια κατά μέσον όρο άτομα ευχαριστούν, δοξολογούν και ικετεύουν τον εν Τριάδι Κύριο με μια καρδιά, με ένα άηχο στόμα, με μια κατανευυγμένη ψυχή. Είναι τόσος ο σεβασμός όλου του σώματος των εκκλησιαζομένων επί τρίωρο, που νομίζεις μερικές στιγμές ότι βρίσκεσαι μόνος σου στον οίκο του Θεού. Όλοι αθόρυβοι σαν ανύπαρκτοι.

Οι ψάλτες και οι ιερείς άκρως ταπεινοί ως ανύπαρκτοι και αυτοί σε βοηθούν να συναισθάνεσαι το μεγαλείο του Εσταυρωμένου πρώτα και ύστερα Αναστάντος Κυρίου. Χαίρεσαι γιατί συνειδητοποιείς εμπειρικά, εκεί μέσα, ότι πιστεύεις σ' Ένα Θεό Πατέρα που δεν σε πιάνει από το σβέρκο η από το λαιμό για να Τον πιστέψεις, στον Υιό Του που συγκαταβαίνει, κλίνει ουρανούς και καταβαίνει κάθε μέρα για να γίνει βρωτός και μεθεκτός από τον οιονδήποτε και στο Άγιο Πνεύμα που όπου θέλει πνει, έρχεται και σε παρηγορεί ότι όπου νάναι τελειώνει το μικρό η μεγαλύτερο μαρτύριό σου. Ζεις με το φως Του όλη τη χαρά της θεϊκής παναλήθειας, θεάσαι τους θησαυρούς των εν Χριστώ πνευματικών αγαθών και περιμένεις υπομονετικά τα παρόντα να γίνουν μόνιμα... μέλλοντα, αιώνια, συν πάσι τοις Αγίοις.

Μπροστά στην Αριζονίτισα δεν μπορείς να μη λυγίσεις, όσο σκληρός, όσο αγέρωχος, όσο άσπλαχνος και νάσαι. Δεν μπορείς να μη θυμηθείς, ενώπιόν Της, τους δικούς σου και τους ξένους. Σου θυμίζει ονόματα, προβλήματα, καϋμούς, κρίσεις, κατακρίσεις, αχαριστίες, αγνωμοσύνες, αμαρτίες, ανάγκες, αντιθέσεις, αδιέξοδα. Έπειτα τα μαζεύει όλα κοντά Της... η Αριζονίτισα. Τα καταθέτει μπροστά στο παιδάκι Της και Αφέντη Χριστό. Και όλα μεταβάλλονται, μαζί με τον άρτο και τον οίνο, όλα γίνονται ελπίδα, χαρά, αγάπη, πίστη, μεγαλείο καρτερικότητας και απόφαση νέων αγώνων μυστικών, φανερών, μαρτυρικών, καθημερινών, για τον άρτο τον επιούσιο, το μεροκάματο και για αιώνια μαζί Της και μαζί Του ζωή.

Κάθε φορά που ήμουν υποχρεωμένος ως μη λειτουργός να είμαι στο ίδιο στενάχωρο στασίδι, γύρευα να βρω ένα άλλο, πιο ευρύχωρο. Τελικά καλά που δεν έφυγα. Ίσως θα έχανα ο,τι κέρδισα. Αυτές τις τρεις ώρες που βρίσκεσαι εγκλωβισμένος στο στασίδι σου τα βλέπεις όλα. Βλέπεις την άβυσσο της αναξιότητάς σου και των κριμάτων σου. Δεν ξέρεις από που να φύγεις. Μολονότι βάσει του αυστηρού αμερικάνικου νόμου υποχρεούνται να έχουν κόκκινες φωτεινές επιγραφές εξόδου για λόγους ασφαλείας του κοινού, EXIT και μπορείς να βρεις την έξοδο, τελικά δεν φεύγεις. Οι ευχές του Γέροντα και της Ουρανίου Εκκλησίας που ταυτόχρονα συλλειτουργούν, σε κρατούν αιχμάλωτο της θείας αγάπης του Γέροντος που εύχεται για όλους και για όλα «κατά πάντα και δια πάντα». Τελικά το στασίδι ενώ αρχικά σε περιορίζει, δεν σου αφήνει περιθώρια να μετακινηθείς,

γίνεται αναβατόριο που κάθετα ανεβάζει την ψυχούλα σου από την ασφυξία του εδώ και του τώρα, στην άνω ζωή που δεν σταματάει, αλλά σου προσθέτει γλυκιά κατάνυξη, μικρή χαρά σταδιακά ογκούμενη, ειρήνη, αγάπη, κατανόηση στον κάθε πλησίον και ελπίδες ζωής αιωνίου.

Είναι τοις πάσι πλέον γνωστό ότι όλες οι ιερές Ακολουθίες και οι θείες Λειτουργίες τελούνται σύμφωνα με το Αγιορείτικο Τυπικό. Βυζαντινή μουσική όπως στο Άγιον Όρος και αρχαία ελληνική γλώσσα, όπως λέγεται και διαβάζεται και στο Άγιον Όρος, αλλά και σε όλες τις εκκλησίες της πατρίδος μας. Αυτή η τάξη επικρατεί και στα δεκαεννέα Μοναστήρια, που έχει ιδρύσει ο Γέροντας Εφραίμ θαυματουργικώς στην Αμερική. Δεν είναι θαύμα το γεγονός ότι όλοι οι μοναχοί και οι μοναχές που δεν είχαν ιδέα από αρχαία ελληνικά σήμερα μιλούν και ψάλλουν στην ελληνική γλώσσα! στην τελειότερη γλώσσα της οικουμένης;

Ο χρόνος της θείας Λειτουργίας είναι σύντομος. Ο Λειτουργός και ο Διάκονος φέλνουν ειρμολογικά, απλά και απροσποίητα. Οι ευχές δεν ακούγονται καθόλου γιατί ως μυστικές, κατά την αγία Αποστολική και μετέπειτα μέχρι σήμερα Παράδοσή μας, δεν πρέπει να ακούγονται αλλά να κρατούν το ειδικό μυστικό χαρισματικό βάθος τους. Όπως στο σώμα το ανθρώπινο δεν γίνονται αντιληπτές οι κυριότερες λειτουργίες, όπως του αναπνευστικού συστήματος, του πεπτικού, και κυρίως της κυκλοφορίας του αίματος και άλλες, έτσι και οι μυστικές ευχές λειτουργούν μυστικώς, αφώνως, αθεάτως από τους πιστούς, όπως αθέατες και μυστικές αλλά συνεχείς είναι οι παραπάνω λειτουργίες του σώματός μας. Ο θεοφώτιστος Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς στο βιβλίο του «Άνθρωπος και θεάνθρωπος» εκφράζεται με πολύ θαυμασμό για τις θαυμαστές λειτουργίες του τέλει δημιουργημένου από τα χέρια του Θεού ως εικόνας του Θεού ανθρώπου. Δεν θα μπορούσε κανείς άλλος παρά μόνο ο εν Τριάδι Θεός να ποιήσει, να δημιουργήσει ένα τέλει σώμα χουν λαβών από της γης και μια αθάνατη ψυχή για την κατασκευή του άρχοντος του Παραδείσου. Αν θελήσουμε να προεκτείνουμε το λόγο, τι να πούμε για τις πολύπλοκες λειτουργίες του εγκεφάλου μαζί με όλο το νευρικό σύστημα. Παύει να λειτουργεί η καρδιά μας η ο εγκέφαλος, όταν κοιμώμαστε; Λειτουργούν χωρίς να έχει άμεση συνείδηση ο άνθρωπος των λειτουργιών αυτών. Ούτε και διερωτάται, ούτε και απασχολείται ο άνθρωπος, αν λειτουργεί η καρδιά του, οι πνεύμονές του, ο εγκέφαλός του. Αρχίζει να διερωτάται και να ανησυχεί αν κάποια συμπτώματα τον προκαλούν σε εξετάσεις και έλεγχο της λειτουργίας των συστημάτων. Γιατί στο Σώμα του Χριστού, στην Εκκλησία μας, να μη λειτουργούν αντιστοίχως και αναλογικώς τα μυστήριά της; Ο ίδιος ο Κύριος, οι Άγιοι Απόστολοι, οι Άγιοι Πατέρες, ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, συγγραφέας της θείας Λειτουργίας, λειτουργούσαν πάντοτε με το μυστικό τρόπο των μυστικών ευχών και με τον εμμελή ευανάγνωστο τρόπο

εκφοράς των υπολοίπων.

Αυτήν την παράδοση έφερε ο άγιος Γέροντας και στην Αμερική, επειδή έχει εμπειρία της μυστικής εν Χριστώ πνευματικής ζωής εκφραζομένης σε πολλές πτυχές της καθημερινής ζωής, αλλά και στην κορυφαία της θείας Λειτουργίας.

Ιδιαίτερος πρέπει να τονίσουμε ότι το μόνο που λέγεται στις καθημερινές λειτουργίες χορωδιακά, μεγαλόπρεπα, αλλά κατανοητικά και σεμνά είναι ο «Χερουβικός Ύμνος» ψαλλόμενος από έξι νέους μοναχούς αγγελικής φωνής. Ο «Χερουβικός Ύμνος» ανοίγει και τις πιο σκληρές καρδιές και φωτίζει τα σκότη του πιο σαλεμένου μυαλού. Άνθρωποι χαμένοι, μπερδεμένοι, ναρκωμένοι, τσακισμένοι, ξύπνησαν, σηκώθηκαν, έκλαψαν, μετάνιωσαν όταν «τυχαία» βρέθηκαν ανάμεσα σ' αυτούς τους ισαγγέλους ανθρώπους, ψάλλοντας τον «Χερουβικό Ύμνο» και το «Άξιον εστί» μετά τον καθαγιασμό των Τιμίων Δώρων.

Όταν φθάνει η στιγμή του «Χερουβικού Ύμνου» μέχρι και το «τα Σα εκ των Σων» και το «Άξιον εστί» και της Θείας Κοινωνίας βεβαιώνεται ότι αυτά που είδε, πιστεύει και γράφει ο θεϊκός ιερός Χρυσόστομος, δεν είναι φαντασίες, αλλά πραγματικότητες επαναλαμβανόμενες κάθε μέρα στη μακρινή Αριζόνα, αλλά και σε κάθε διπλανή ενορία μας. Ανοιχτά αυτιά χρειάζονται «ο έχων ώτα ακούειν, ακουέτω», ανοιχτά μάτια, ανοιχτή καρδιά, το πιο δύσκολο, κατορθωτό όμως με το ταπεινό φρόνημα. Όλα έτσι αντιμετωπίζονται, λέγει, πιστεύει, φρονεί, διακηρύσσει όλο το θαυμαστό έργο του αγίου Γέροντος.

Ο άγιος γέροντας όλες τις ώρες στέκεται ακλόνητος, άφωνος, αφού πια δεν λειτουργεί. Είναι υπέργηρος, 84 ετών. Λειτουργεί μυστικά. Μόνο στο «Σε υμνούμεν, Σε ευλογούμεν, Σοι ευχαριστούμεν Κύριε και δεόμεθά Σου ο Θεός ημών» ακούγεται η ισχνή φωνούλα του μαζί με το νεαρό καλλίφωνο ευλαβικό μοναχό που σιγοντάρει για να μη χαθεί το κεντρικότατο αυτό μέλος της Θείας Ευχαριστίας του ιερού Χρυσοστόμου, ενώ μυστικώς, αφράστως τελεσιουργείται η μεταβολή των Τιμίων Δώρων.

Δεν μπορούμε να περιγράψουμε τα λίγα λεπτά της θείας Κοινωνίας των ιερέων μέσα στο Ιερό Βήμα. Ανείπωτες εμπειρίες. Ησυχία μοναδική... «ιερή σιγή», η φωνή της Βασιλείας των Ουρανών, μυστικότητα, κατάνυξη, μεγαλειότητα, θεϊκότητα. Πρώτος ο λειτουργός νέος, απλός, λιτός, ευλαβής. Δεύτερος ο Άγιος Γέροντας με κινήσεις απλούστατες ενώπιον του Βασιλέως των Βασιλευόντων. Ύστερα οι λοιποί ιερείς μιμούμαστε τον άγιο Γέροντα ζητώντας πρώτα τις ευχές του για να γίνουμε μέτοχοι των ιερών Μυστηρίων του Σώματος και του Αίματος του Σωτήρος Χριστού.

Στο «Μετά φόβου» προσέρχονται οι μοναχοί, άγγελοι ή άνθρωποι; Δεν τους

ξεχωρίζεις. Τίποτα προσποιητό. Όλοι ευλαβείς, απλοί, λιτοί. Το αυτό φρόνημα, η ίδια εικόνα σ' όλους τους λαϊκούς, άνδρες και γυναίκες.

Είναι φοβερή η στιγμή εκείνη που πριν από το «Δί' ευχών» όλοι οι μοναχοί στρέφονται προς αλλήλους, πέφτουν κάτω πρηνείς στο έδαφος κάνοντας βαθιά μετάνοια και ζητώντας συγχώρεση ο καθένας προς όλους για τυχόν εμπαθείς λογισμούς η κάποιες μικροπαρεξηγήσεις. Σιχαίνεται ο διάβολος τους ταπεινούς ανθρώπους, τους αποστρέφεται. Αυτό δεν θέλουμε;

Πότε τελειώνει η θεία λειτουργία δεν το καταλαβαίνουμε. Η Παναγία η Αριζονίτισα μας εισάγει στο λειτουργικό χρόνο. Τρέχει, περνάει γρήγορα. Μας οδηγεί στα έσχατα. Τελειώνουν τα βάσανά σας, σαν να μας λέγει.

Έρχεται... έρχεται εν δόξη ο Κύριος.

Είναι 4 η ώρα, ξημερώματα! Μόλις έχω βγει από τον ιερό ναό και κατευθύνομαι λίγα μέτρα απέναντι προς την υλική τράπεζα. Ακούγονται δυνατά ουρλιαχτά σαν γαυγίσματα σκύλων. Οι μοναχοί με πληροφορούν, ότι είναι τσακάλια που το βράδυ πλησιάζουν μήπως και βρουν τροφή. Με τις ευχές του αγίου Γέροντος ποτέ μέχρι σήμερα άγρια ζώα δεν έχουν πατήσει όλο αυτό το μοναστηριακό συγκρότημα μολονότι δεν υπάρχουν προστατευτικές υψηλές μάνδρες.

Η υλική τράπεζα ανοιχτή για πρωινό και στη συνέχεια ανάπαυση και ελεύθερος χρόνος μέχρι τις 11.30 π.μ. για κανονική μεσημβρινή τράπεζα μοναστηριακή μαζί με όλους τους επισκέπτες.

Φαγητά καλομαγειρεμένα. Ανάγνωσμα ώστε μαζί με την υλική τροφή να λαμβάνεται και η πνευματική. Τρέφεται και το σώμα και η ψυχή. Ελεύθερη ώρα μέχρι τις 3.30 μ.μ. για τον Εσπερινό και την Παράκληση. Στις 4.30 μ.μ. τράπεζα βραδυνή με επίσης ανάγνωσμα πνευματικό. Αμέσως το Απόδειπνο με τους Χαιρετισμούς της Παναγίας. Υπάρχει λίγος χρόνος για να κάνει κανείς ένα περίπατο στον περιβάλλοντα πανέμορφο χώρο και ίσως να φωτογραφίσει κάποια από όλα τα αξιοθέατα που συναντά γύρω του.

Πέριξ του ιερού Ναού του Αγίου Αντωνίου και σε ακτίνα εκατό περίπου μέτρων θα προσκυνήσει ο επισκέπτης άλλους έξι περικαλλέστατους ναούς, που με τους αντιστοιχούς αγίους σκορπίζουν ασύλληπτες ευλογίες στην απέραντη έρημο, αλλά και εις άπασαν την οικουμένην αφού οι αγιοί μας έχουν πλέον γίνει καθολικά πρόσωπα σκορπώντας την άκτιστη Χάρη του εν Τριάδι Θεού όπου γης.

Η φήμη των ανδρών και γυναικείων ιερών Μονών του Γέροντος Εφραίμ εκτείνεται σε όλη την Αμερική και στους κοσμικούς ακόμα ανθρώπους. Κάποιος εκ των επωνύμων ανδρών της Αριζόνας έμαθε γι' αυτό το άνθος της ερήμου, για τον

άγιο Αντώνιο και για τη μετατροπή της ερήμου σε περικαλλέστατη όαση και πήγε για να έχει άμεση εποπτεία και γνώση του εγχειρήματος. Περιηγήθηκε, θαύμασε και ρώτησε: Ποιόν αρχιτέκτονα επιστρατεύσατε για τη διαμόρφωση αυτής εδώ της οάσεως; Μετά από λίγο ο επισκέπτης ξαναρώτησε: Ποιός εν πάσει περιπτώσει έδωσε τα σχέδια και τις ιδέες; Και ο μοναχός απάντησε: Ο Γέροντας είναι ο σχεδιαστής όλου του χώρου. Και που ξέρει ο Γέροντας αρχιτεκτονική; Είναι αρχιτέκτονας; ξαναρώτησε. Και η αποστομωτική απάντηση του μοναχού ήταν: Ο Γέροντας έχει εμπειρία Παραδείσου.

Επιτρέψατέ μου να τονίσω, ότι ένα ανθρωπάκι σαν τον Γέροντα, με λίαν ισχνή φωνή, χωρίς καν να έχει τελειώσει το Γυμνάσιο, ίσως ούτε το Δημοτικό, χωρίς καλή γνώση της αγγλικής η αμερικάνικης γλώσσας, χωρίς χρήματα, μόνο με τα εν Χριστώ πνευματικά προσόντα του απετόλμησε ένα τέτοιο επιχείρημα, αυτό δεν αποτελεί ένα μέγιστο θαύμα; Και το γεγονός ότι όλα αυτά τα μοναστήρια έγιναν ενθουσιωδώς αποδεκτά από το πλήρωμα των ορθοδόξων, αλλά και πολλών άλλων που προσέρχονται στην Ορθοδοξία μέσω των καθαρά πνευματικών εν Χριστώ αγκίστρων που έχει απλώσει ο Γέροντας, του Κυρίου συνεργούντος, δεν επιβεβαιώνουν τη δίψα των ανθρώπων για ένα θεανθρώπινο ορθόδοξο τρόπο ζωής; Και ο Κύριος ευλογεί, αυξάνει και κραταιώνει αυτή την αγία ιεραποστολή μέσα στη νέα ήπειρο.

Τι να πούμε τώρα για τη χριστοαγρευτική ικανότητα του αγίου Γέροντα! Αυτή αποκαλύπτεται και αναδεικνύεται από τα αποτελέσματα που είναι κραυγαλέα στον αμερικάνικο λαό.

Πληροφορούνται εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι από της νεαρής μέχρι και μεγαλύτερας ηλικίας την εν Χριστώ αγιότητα και αγάπη του Γέροντα και έρχονται για να οικοδομούν νέα εν Χριστώ οικοδομή πνευματική, νέο πανευτυχή τρόπο ζωής.

Με την εν Χριστώ αγάπη του ο Γέροντας αίρει, σηκώνει τα βάρη των παγιωμένων αμαρτιών και δια της επικλήσεως του αγίου ονόματος του Θεανθρώπου μας Ιησού Χριστού, αγιάζει, τρέφει και ανδρώνει συνειδητούς χριστιανούς και μέσα στις οικογένειες και μέσα στα μοναστήρια που έχει ιδρύσει ως φάρους ολοφώτεινους σ' ολόκληρη την Αμερική.

Άπειρα θαύματα διηγούνται οι μοναχοί και οι μοναχές για τις νεκραναστάσεις ανθρώπων από τη ζωή της αμαρτίας προς τη μετάνοια, το φωτισμό και την εν Χριστώ αναστημένη ζωή ανθρώπων και ανθρώπων.

Ασφαλώς αυτή την εμπειρία περί όλων των εν Χριστώ πνευματικών θεμάτων του χάρισε ο Ύψιστος μέσω της τέλει τυφλής και πολυχρόνιας υπακοής του στο Γέροντά του Ιωσήφ τον Ησυχαστή και της ασίγαστης αναφοράς του ονόματος του Χριστού δια της ευχής: «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με».

Αυτήν την εμπειρία μεταγγίζει ο άγιος Γέροντας ως θείω ζήλω πεπυρωμένος με την άκτιστη Χάρη της Παναγίας Τριάδος στις μύριες ανήμπορες ψυχές που ευλαβικά τον προσεγγίζουν.

Πηγή: agapienxristou.blogspot.ca